

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4OboE/42/2013
Identifikačné číslo spisu: 5105212289
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:5105212289.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnému: K. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom: J., o vymożenie pohľadávky 716,99 eur (pôvodne 21 600,-- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 20Er/574/2005, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 8CoE/29/2013-49 zo dňa 28. februára 2013, právoplatné dňa 15. mája 2013, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní oprávneného z a s t a v u j e .
Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
Dovolanie oprávneného o d m i e t a .
Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súdny exekútor JUDr. Jozef Rišian, so sídlom Exekútorského úradu v Žiline, žiadosťou zo dňa 12. 05. 2005, Okresnému súdu Žilina ako súdu prvého stupňa, doručenou dňa 16. 05. 2005 (č. 1. 1), na základe návrhu oprávneného (č. 1. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymożenie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N XXX/XXXX, NZ XXXX/XXXX, napísaná dňa 20. 02. 2005 na Notárskom úrade JUDr. Ondreja Ďuriaca so sídlom v Partizánskom. Okresný súd dňa 08. 06. 2005 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5511 007916 * na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. 1. 10). Následne uznesením č. k. 20Er/574/2005-16 zo dňa 01. 08. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a v celom rozsahu ju zastavil. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol a vyhlásil, že o trovách exekúcie rozhodne osobitným uznesením.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g/, ods. 4, § 58 ods. 1 EP, § 23, § 22 ods. 2, § 31 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ“), § 103, § 104 ods. 1

prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a konštatoval, že notárska zápisnica sp. zn. N XXX/XX, NZ XXXX/XX zo dňa 20. 02. 2005 ako exekučný titul nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom, pretože bola spísaná na základe neplatnej a neúčinnnej plnej moci. Uviedol, že notárska zápisnica obsahuje vyhlásenie o uznaní záväzku a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Vyhlásenie v mene povinného urobil advokát Mgr. Tomáš Kušnir, ktorého povinný na tento úkon splnomocnil. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi oprávneným a povinným vyplýva splnomocnenie udelené povinným advokátovi Mgr. Kušnirovi, ktoré bolo súčasťou formulárovej zmluvy a ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používal v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povinný podpisom úverovej zmluvy vyjadril, že uzatvára úverovú zmluvu, prijíma poskytnutý úver zo strany oprávneného a že v súlade so všeobecnými podmienkami úveru sa zaväzuje požiadanú sumu, zvýšenú o príslušný poplatok, vrátiť. V danom prípade však nebolo preukázané, že dohoda o plnomocenstve ako dvojstranný právny úkon bola uzavretá platne. Nebolo možné konštatovať, že povinný podpísaním zmluvy o úvere mienil uzavrieť zmluvu o plnomocenstve s advokátom Mgr. Tomášom Kušnir. Okrem toho splnomocnený Mgr. Kušnir v notárskej zápisnici za povinného určil lehotu, v ktorej má povinný uhradiť záväzok, hoci takéto oprávnenie mu z udeleného splnomocnenia priamo nevyplyva a povinného tak zaviazal k povinnosti a lehote, o ktorej povinný ani nemohol mať vedomosť. S poukazom na absenciu materiálne vykonateľného exekučného titulu súd vyhlásil exekúciu vedenú voči povinnému za neprípustnú a následne ju zastavil. Súčasne zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, a to z dôvodu, že z úradnej činnosti zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý bol zamestnancom oprávneného, ktorá skutočnosť odôvodnene vyvoláva pochybnosti o jeho nezáujatosti. V tejto súvislosti súd poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. Ú S 322/2010 zo dňa 13. 04. 2011, v zmysle ktorého vykonávanie činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnené vyvolať pochybnosti o nestrannosti a nezáujatosti súdneho exekútora vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Rozhodnutie o trovách exekúcie súd vyhradil na osobitné uznesenie.

Na odvolanie oprávneného proti uzneseniu súdu prvého stupňa, Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, po preskúmaní veci v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 8CoE/29/2013-49 zo dňa 28. 02. 2013, napadnuté uznesenie prvostupňového súdu vo výroku, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, v súlade s § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Vo zvyšnej časti, v ktorej súd prvého stupňa návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol, ponechal prvostupňové rozhodnutie nedotknuté. Súčasne zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie majú za to, že v prejednávanej veci neexistuje potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor Európskej únie.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nevykonateľnosti exekučného titulu - notárskej zápisnice, založenom na absolútnej neplatnosti plnomocenstva udeleného povinným advokátovi Mgr. Tomášovi Kušnirovi, a teda na vyhodnotení plnomocenstva ako absolútne neplatného právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 OZ. Totožné so súdom prvého stupňa skonštatoval, že dohoda o plnomocenstve neobsahuje všetky podstatné náležitosti právneho úkonu zákonom vyžadované pre jeho platnosť, v dôsledku čoho je nutné tento právny úkon považovať za absolútne neplatný. Zdôraznil, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je súd povinný prihliadať ex offo. Zo splnomocnenia mal za zrejmé, že zmluvná voľnosť u povinného pri voľbe zástupcu na základe splnomocnenia bola obmedzená vzhľadom k tomu, že v splnomocnení zakomponovanom do už vopred pripravenej zmluvy o úvere, bolo predtlačené meno konkrétneho zástupcu - advokáta Mgr. Kušnira, a preto nebola preukázaná slobodná vôľa povinného pri zvolení si zástupcu. Odvolací súd tiež súhlasil s konštatovaním prvostupňového súdu, že toto splnomocnenie nespĺňa ani požiadavku uvedenú v § 22 ods. 2 OZ, pretože nie je možné, aby advokát nestranne zastupoval povinného pri spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu a zároveň oprávneného v iných exekučných konaniach, keďže súd prvého stupňa zistil, že Mgr. Tomáš Kušnir zastupoval oprávneného v prevažnej väčšine exekučných konaní vedených na tamojšom súde. Uvedenými skutočnosťami je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, t. j., že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného, ako aj slobodná voľba povinného pri výbere splnomocnenca. Plnomocenstvo preto nemôže byť platné a z neskorších právnych úkonov

uskutočnených na jeho základe „splnomocneným zástupcom“ nemohli vyplynúť pre splnomocniteľa - povinného žiadne právne účinky. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že notárska zápisnica spísaná na základe takéhoto plnomocenstva nemôže byť materiálne vykonateľným exekučným titulom, preto exekúcia vedená na základe takéhoto exekučného titulu je neprípustná, ktorá skutočnosť je dôvodom na jej zastavenie.

Vo vzťahu k námietke oprávneného, podľa ktorej súd prvého stupňa skúmal notársku zápisnicu už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi a uznal exekučný titul za súladný so zákonom, na základe čoho udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, odvolací súd uviedol, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie (predstavuje iba listinu preukazujúcu oprávnenie exekútora vykonať exekúciu v konkrétnom prípade), a teda vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Poukázaním na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011 zdôraznil, že povinnosťou súdu je v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadať na to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky vykonateľnosti exekučného titulu a v prípade zistenia, že splnené nie sú, musí nezákonne vedenú exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Ak je exekučný súd podľa zákona oprávnený rozhodnúť o zastavení exekúcie aj bez návrhu - ex offo, urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov exekučného konania. S poukazom na uvedené skutočnosti mal odvolací súd za to, že okresný súd neprekročil rámec preskúmavania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu.

K odvolacej námietke oprávneného spočívajúcej v tvrdení, že napadnutým rozhodnutím exekučný súd porušil princíp rovnosti zbraní, keď v konaní oprávneného nevypočul a neumožnil mu tak prejavíť svoj názor, odvolací súd uviedol, že k porušeniu tejto zásady nedošlo, pretože vo veci nebolo nariadené pojednávanie, takže v konaní nebol vypočutý ani povinný, ani súdny exekútor, ktorý je účastníkom konania pre úsek rozhodovania o trovách exekúcie. Dodal, že oprávnený má možnosť vyjadriť sa k rozhodnutiu a záverom exekučného súdu v odvolacom konaní, ktoré právo v celom rozsahu uplatnil práve podaním odvolania.

Pokiaľ odvolateľ vytýkal prvostupňovému súdu, že udelené plnomocenstvo nesprávne považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, odvolací súd poznamenal, že na takýchto záveroch okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 05. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. 1. 58 - 59), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f/“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Žiline ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolaťel“) aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/

O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,

c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,

e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP, § 53 ods. 1 OZ, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. 1. 65 - 70). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 CoE 30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3 CoE 43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4 CoE 40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6 Co 48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3 OboE 39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4 OboE 7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4 OboE 27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4 OboE 112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 205/2011 zo dňa 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012).

3. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

Exekúciu možno vykonať len na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ EP; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je

exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 OZ), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. d EP).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín (ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný) nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Tieto právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade označená notárska zápisnica, z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov, nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. V danom prípade súd síce exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/, avšak stalo sa tak uznesením zo dňa 01. 08. 2012, a teda ešte pred účinnosťou novely EP. Vzhľadom na uvedené, nariadenie pojednávania podľa § 57 ods. 5 EP potrebné nebolo. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zavinil, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesné úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.